

Κ. Χρ. Μάτσης
Τ. Κιβ. 7
Βαρῶσια

Βαρῶσια 7 Αυγούστου 1945

Αξιότιμον Κύριον
Γ. Γεωργόπουλλον
Διδάσκαλον
Μόρφου.

Σεβαστέ μου διδάσκαλε,

Αισθάνομαι τη στιγμή αυτή μια ακατανίκητη δύναμι να με αναγκάζει να καθήσω να χαράξω πάνω στο άψυχο τούτο χαρτί λίγα λόγια... Λόγια. Μα τι είναι αυτά μπροστά σ' εκείνο το απερίγραπτο και μεγαλειώδες αίσθημα που πλυμμηρίζει σαν χείμαρρος μέσα μου και ξεχειλίζει προσπαθώντας να μεταμορφωθή σε πύρινα λόγια, που να αποδίδουν έστω και κατ' ελάχιστον εκείνο το οποίον η ψυχή μου αισθάνεται απέναντί σας. Αλλά όχι. Τα λόγια είναι πολύ φτωχά και η γλώσσα αναγνωρίζει τρανά τη σμικρότητα της εκφραστικής της δύναμης.

Μα τι μ' αυτό. τι κι αν δεν μπορώ να αποδώσω το αίσθημα της απέραντης ευγνωμοσύνης και του αιώνιου σεβασμού που πάντα θα αισθάνομαι για σένα ώ ακούραστε θεράποντα του Ναού της Αθηνάς. Αυτό είναι μάλλον υπέρ μου γιατί τα μεγάλα αισθήματα είναι βουβά, δεν αποδίδονται με λόγια, και είναι γι' αυτό ακριβώς που είναι μεγάλα.

Η χρυσαυγή της νέας ζωής ανέτειλε για μένα. Τα μαύρα σκοτάδια της αμάθειας διαλύθηκαν από το λαμπερό φως της αυγής της γνώσης. Συ σεβαστέ μου διδάσκαλε στάθηκες η πιο φωτεινή ακτίδα γιατί συ πρώτος διάλυσες τα μαύρα σκοτάδια της νύκτας της αμάθειας. Και πρώτος συ με έμπασες στα μυστικά του Ναού της Αθηνάς. Γι αυτό ακριβώς έστησα για σένα στην καρδιά μου τον πιο ψηλό θρόνο και ευλαβικά καίω θυμίαμα μπροστά σ' αυτό. Δε σε κολακεύω αυτή τη στιγμή. Ω θάταν τόσο ταπεινωτικό από μένα. Προσπαθώ απλώς να εκφράσω τα πηγαία συναισθήματά μου.

Και τα συναισθήματά μου αυτά θα τα ένοιωθες πιο δυνατά αν τύχαινε νάσουν στη σχολική γιορτή του Γυμνασίου μας για να ακούσης την αντιφώνηση που απηύθυνα ύστερα από την τιμή που έκαμε η πλειονότης της τάξης μου όταν μου ανέθεσε σε μυστική ψηφοφορία να την αντιπροσωπεύσω στην σχολική μας γιορτή και να απευθύνω την αντιφώνηση των τελειοφοίτων στα τελευταία λόγια του Γυμνασιάρχη μας. Αλλά όταν ψήφιζαν δεν ψήφιζαν εμένα. Ψήφιζαν απλώς και μόνο τες δικές σας προσπάθειες. Οι 31 ψήφοι που μου έδωσαν 46 από τους συμμαθητές μου είχαν σε σένα την πηγή τους, και να είστε βέβαιος ότι αν δεν είσαν στη μέση τα κομματικά θα έπερνα και τους 46.

Στην απονομή των βραβείων οι δικές μου συνθέσεις στάθηκαν άτυχες. Διεκδικούσα και τα δύο βραβεία. Στο ένα έγινε ολάκερη συζήτηση που συνεχίστηκε σε επανειλημμένες συνεδριάσεις της κριτικής επιτροπής.

Το βραβείο δόθηκε μάλλον με χαττήρια σε ένα στενό μου φίλο ενώ η δική μου κρίθηκε άξια ν' αναφερτή σαν δεύτερη και τούτο παρά τους κανονισμούς. Μην νομίσετε ότι τη στιγμή αυτή μιλώ προσωπικά. Αν σας έγγραφε άλλος πάνω σ' αυτό το ζήτημα θα ξεσπούσε σε φρικτά παράπονα αλλά εγώ σιωπώ μάλλον από μετριοφροσύνη.

Οποσδήποτε εκείνο που θέλω να σας πω με το σημερινό μου γράμμα είναι το ότι πρέπει να είστε πλέρια ικανοποιημένος γιατί δουλέψατε τίμια και ευσυνείδητα στο μεγάλο καθήκο που ανελάβατε.

Τώρα έρχεται η δική μας σειρά. Ελπίζουμε, ή μάλλον πιστεύουμε πως θα φανούμε αντάξιοι τέτοιων καθοδηγητών και θα προχωρήσουμε μεις η Ελληνική Νεολαία θαρετά στο δρόμο μας για την πνευματική ανύψωση του εαυτού μας για την Εθνική μας αποκατάσταση και για την Κοινωνική Δικαιοσύνη. Θ' ακολουθήσουμε το δρόμο που μας φέρνει στην Ελλάδα με το αιώνιο πνεύμα της, το πνεύμα που ενεστάλαξαν βαθειά στες ψυχές μας, οι ακούραστοι θεράποντες του Ναού της Αθηνάς, Σεις οι ιεράρχαι στο Ναό της Ιδέας Σεις για τους οποίους εμείς πάντα θα ομολογούμε ότι αναμφισβήτητα "χρωστούμε το ευ ζην."

Μ' αιώνια ευγνωμοσύνη κι' απέραντο σεβασμό
Ο παλιός σας μαθητής
Κ. Χρ. Μάτσης.
7.9.45